

תת"ע (עכו) 4343-03-24 - רוביר אנדראוס נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 4343-03-24 - רוביר אנדראוס נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 4343-03-24

רוביר אנדראוס

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[08.10.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";).

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 25.03.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 12.09.2024.

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

תחילה יצוין כי הבקשה הוגשה בחריגה מסד הזמנים הקבוע בחוק וללא שנתמכה בתצהיר ערוך כדן ודי בכך כדי

להביא לדחיית הבקשה על הסף.

לגופו של עניין, המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדין, יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לישיבה ביום 25.03.2024 נמסר לידי המבקש כבר במעמד רישום הדו"ח - המבקש אף חתום על ההזמנה. אמנם לתיק בית המשפט צורף אישור מסירה חלקי אשר מופיע בו יום הדיון ללא חודש ושנה, אולם המשיבה צירפה לתגובתה העתק של ההזמנה לדין בה מופיעים הפרטים המלאים של מועד הדיון. מנספח זה ניתן לראות כי מועד הדיון היה 25.03.2024.

המבקש טען כי לא קיים אישור מסירה החתום על ידי המבקש וכי ככל וקיים כזה הרי שהוא מזויף. נראה כי המבקש כלל לא בחן את ההזמנה לדין הקיימת בתיק. הטענה בדבר הזיוף נטענה בעלמא וכלאחר יד. לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדיון, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקש בדבר אי קבלת הזימון לדיון וזיוף ההזמנה, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייבב לדיון אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאיב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי: "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייבב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו.

המבקש כפר בביצוע העבירה, וטען כי רישיון הרכב פקע בתקופת המלחמה וכי המדובר בפיקיעה לתקופה קצרה ביותר, כאשר "בוצע תיקון לחוק והדבר אינו מהווה עבירה חמורה שאינה מחייבת פסילה בפועל ואף אינה מהווה כל עבירה הגורמת להגשת כל כתב אישום נגד המבקש"; יחד עם זאת עיון בכתב האישום משמיט את הקרקע מתחת לטענה זו שכן רישיון הרכב פקע עוד ביום 28.06.2022, כאשר בצד עבירה זו קיימת עבירה נוספת של נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת איסור שימוש. לגבי עבירה זו המבקש כלל לא העלה טענת הגנה כלשהי.

לאור האמור, אין למבקש בעצם כל טענת הגנה. טענתו בדבר חומרת העונש אשר הוטל עליו אף היא דינה להידחות. עבירה של שימוש ברכב שניתנה עליו הודעת איסור שימוש בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 מחייבת פסילת מינימום בת 3 חודשים. בית המשפט השית על המבקש עונש פסילה לתקופה של 4 חודשים בגין שתי העבירות, בצד רכיבי ענישה נלווים. המדובר בענישה מאוזנת ביותר.

בשולי ההחלטה אציין כי ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. המבקש כאמור, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ו' תשרי תשפ"ה, 08 אוקטובר 2024, בהעדר הצדדים.